

77. Fra Sæns Peder Pederfen af Handberg om Invalideunderstøttelse (Indbragt den 31te Januar 1883 af Folkethingsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds, H. J. Hansen.)

Andrageren forklarer, at han er født 1835, blev indkaldt 1858 og var med i Selttoget 1863—64, under hvilket han deltog i Træfningerne ved Dannevirke og Slensborg, var tilstede under Bombardementet af Fredericia og i Slaget ved Dybbøl den 18de April 1864 foruden i en Mængde Forpostfægtninger. En Sygdom, hvorunder han nu lider, antager han oprindelig skriver sig fra de mange Savn og Anstrengelser, han da maatte udstaa, idet han ofte under Tjenesten følte heftige Trækninger og Smertes i Ryggen, men udholdt, saa godt han kunde, de deraf følgende Bepærligheder uden at melde sig syg mere end et Par Dage. Han lagde sig ikke ved sin Afgang fra Tjenesten ind paa Lasarethet, fordi han haabede, at Sygdommen vilde ophøre med Krigen's Strabadser; men efter hans Hjemkomst udviklede Sygdommen sig mere og mere, saa at det snart blev ham umuligt at arbejde, og i 1864 blev han ved Sessjonen udsløttet af Kullen som for stedse ufikket til al Krigstjeneste paa Grund af Deformitet af Ryggen. Han angiver, at Sygdommen siden den Tid stundom har været saa voldsom, at han kun har kunnet gaa støttet til en Stof, og at han nu er saa svækket, at han ikke ved sit tidligere Arbejde som Dagleier eller Fister kan fortjene det Nødvendige til sit og Families Underhold. Han eier et lille Sted paa 2½ Skp. Hartorn, men har en Gjæld paa 2,600 Kr. Han har ansøgt først Invalidebestyrelsen og senere Finantsministeriet om Understøttelse men faaet Afslag, senere under 21de Juni 1882 fra Ministeriet, som udtaler, at hans Svaghed ikke kan antages foraarjaget ved Militærtjenesten, og at man derfor ikke er istand til at bevilge det Ansøgte. Han henvender sig derfor nu til Folkethinget med Bøn om, at det vil tage sig af hans Sag og skaffe ham en Understøttelse.

Udvalget finder ikke tilstrækkelig Anledning til at foreslaa dette Andragende henvist til Finantsministeren og gjør derfor ingen Indstilling.

78. Fra Dannebrogsmænd, forhenbørende Baabenmester Hans Pederfen Koch i Svendborg om Invalideforsørgelse. (Indbragt den 1ste Februar 1883 af Folkethingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds, Tang.)

Andrageren forklarer, at han har gjort militær Tjeneste fra 1844 til 1854, da der meddeltes ham Afkødspatent fra al militær Tjeneste paa Grund af Epilepsi. Han mener, at Spiren til denne Sygdom blev lagt ved en anstrengende Marsch gennem Fyen i 1848, idet han da fik en Besvimelse, og senere fik han sit første Anfald af Krampeflag i Geledet paa Sønderborg Gade den 13de April 1849 paa Tilbagemarschen efter en for ham ualmindelig anstrengende Affære paa Dybbølbjerg samme Dag. Han blev strax tagen under Lægebehandling, og havde senere under sin Tjeneste jevnligt Anfald af Sygdommen, der tilsidt bevirkede hans Afstedigelse fra Militærtjenesten. Da han ved fremlagte Lægeattester formener det godtgjort, at denne Sygdom senere har fulgt ham, ligesom ogsaa ved en fremlagt Attest tror det godtgjort, at hans Forældre og Søskende ikke vides at have lidt af Epilepsi, saa at Sygdommen ikke kan antages at være nedarvet, og da han altid har været sund og ikke havt noget epileptisk Anfald før det ovennævnte, ligesom han ogsaa har ført et ordentligt Liv og ikke har været hengiven til Drik eller Udvævelser, antager han, at det er alene de militære Anstrengelser, der have bevirket Sygdommen. Han mente derfor, at han maatte være berettiget til at erholde Invalideforsørgelse; men paa et Andragende til Invalidebestyrelsen i 1854 fik han Afslag, fordi man ikke forment det bevist, at hans Sygdom var paadragen ved hans militære Tjeneste, og der tilstodes ham kun en Pension som Underofficer paa 45 Rdl. aarlig. Han ansøgte derfor i 1855 Finantsministeriet om Invalideforsørgelse, men fik Afslag, hvorefter han ansøgte Justitsministeriet om fri Proces til Spørgsmaalets Indbringelse for Domstolene, men henvistes til først at skaffe Sundhedskollegiets Udtalelse om Sagen. Gjennem Finantsministeriet tilbetragtes en saadan, der gik ud paa, at, ligesom det overhovedet i de fleste Tilfælde er vanstelig at angive med Bestemthed Leilighedsaarsagerne til Epilepsi, saaledes vil en Raaisforbindelse mellem Andragerens Epilepsi og hans militære Tjenestepligters Udførelse neppe med Bestemthed kunne paavises, saa at Forholdet mellem Marsch og Virkning her er proble-